

LÁ THƯ MỤC VỤ

Bây giờ nhìn lại thời gian ở tù, ba năm đầu, vừa mới bị tổng vào ngục, lạ nước lạ cái lại bị hành hạ, bị còng tay cùm chân trong phòng tối, bị lôi ra hỏi cung liên tục vào nửa đêm, và nhất là không biết số phận rồi sẽ ra sao nên tôi lo lắng và sợ hãi. Sau khi ra toà, với bản án cầm trên tay, bị tổng vào trại lao động khổ sai, hằng ngày phải quần quật làm thật nặng, thật nhiều mà ăn thật ít, vậy mà bảy năm đó được xem là những năm sống “vô tư” (theo đúng nghĩa của chữ này là không lo lắng chi cả) và sinh nhiều lợi ích nhất trong cuộc đời tôi. Thế mới lạ !

Trong những năm sống ‘vô tư’ đó, vì đầu óc rất thanh thoi nên tôi học được khá nhiều điều bổ ích (cả về tôn giáo lẫn về phổ thông), thậm chí mãi đến hôm nay tôi vẫn còn sử dụng những kho tàng ấy. Sáng thức dậy, *lo hay không lo* ai nấy đều lãnh 5,6 lát khoai mì phơi khô đã được đội nhà bếp luộc chín; sau đó, *lo hay không lo*, ai nấy đều phải xếp hàng để ‘được’ đi làm khổ sai; trên cánh đồng khổ sai, *lo hay không lo*, ai nấy đều phải làm cho xong ‘chỉ tiêu’ do cai tù vạch ra bất luận kẻ mạnh người yếu, tuổi 70 hay 20; trưa về, *lo hay không lo*, mỗi người đều có một bát cơm voi kèm với một muống nước muối; xế trưa, *lo hay không lo*, mọi người ‘được’ trở lại cánh đồng khổ sai; chiều về, nếu vào mùa mưa thì không có vấn đề, mà vào mùa nắng hạn các giếng đều cạn nước, *lo hay không lo*, ai nấy đều chỉ có một lon ‘Guigoz’ nước để vừa uống vừa tẩy rửa tấm thân nhớp nhúa vì mồ hôi và bụi đất; đến giờ cơm chiều, *lo hay không lo*, ai nấy đều có chế độ ‘Vũ Như Cẩn’ (vẫn như cũ); sau đó, *lo hay không lo*, mọi người sẽ ‘được điếm danh’ rồi bị nhốt vào nhà cho đến sáng hôm sau; *lo hay không lo*, ai cũng có nửa chiếc chiếu để lót lưng như nhau. Thế thì lo làm gì cho mệt tấm thân còm !

Thú thật, ai mà không sợ chết, nhất là những ai sống trong khung cảnh phải đối diện với cái chết xảy ra hầu như hàng tuần. Nhưng người tù nhận ra rằng : “Lo hay không lo, sống chết đều có số phận !” . Có một bác tù Công Giáo, gia đình ở giáo khu Kỳ Đồng, bác ăn uống rất cẩn thận vì được gia đình thăm nuôi tiếp tế đều đặn, bác không bao giờ ‘ăn vồ ăn tạp’ như một số tù nhân khác, thế mà bác được Chúa gọi về một cách đột ngột dù bác không bệnh tật chi cả ! Có người tù thuộc nhóm “Việt Nam Thương Tín”, suốt bao năm trời cẩn thận từng li từng tí, đến lúc nhận được tin sẽ được tha về lại bị tai nạn lao động phải mù một mắt ! Phúc Âm thánh Mát-thêu (6:27), Chúa Giêsu nói rất rõ : “Có ai trong anh em, nhờ lo lắng, mà kéo dài đời mình thêm được dù chỉ một gang tay ?” Nhờ đó, các tù nhân Công Giáo nói riêng đều sống phó thác cho Chúa quan phòng, và các tù nhân có niềm tin tôn giáo nói chung, cũng đều quay trở về luật “Nhân Quả” và tin rằng “Trời cao có mắt”.

Với chủ đề “Tin tưởng vào Chúa quan phòng” của bài Tin Mừng Chúa Nhật này, Chúa Giêsu khuyên từng người chúng ta “*Đừng lo lắng về ngày mai, cứ để ngày mai lo*”. Thật vậy, khi chúng ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến làm thế nào để bảo đảm cho tương lai, y như những tay keo kiệt khư khư giữ lấy các trương mục ngân hàng, thì chúng ta đâu có thể sống thật sự và sống tự do được ! Quá lo lắng về vật chất sẽ khiến chúng ta hờ hững trước sự trưởng thành của chính mình (cả về phần tâm linh lẫn về nhân bản), hờ hững đối với những người thân trong gia đình và dễ cúi rạp trước những kẻ giàu sang quyền thế. Lo lắng làm gì ? Tất cả công trình của Thiên Chúa là giải thoát chúng ta, nhưng chúng ta có đủ đức tin để thoát khỏi ngàn ấy lo lắng không ?

Tại sao so sánh với hoa cỏ và chim trời ? Hoa cỏ ngoài đồng không có bộ óc, các con chim trời tuy có óc nhưng có là bao, vậy mà Thiên Chúa còn chăm sóc từng loài từng con, hướng chi con người, được Chúa ban cho khối óc thông minh và đôi tay khéo léo, thế thì tại sao lại quá lo lắng ? Điều tiên quyết phải lo lắng là : “Trước hết hãy tìm kiếm Nước Thiên Chúa và đức công chính của Người, còn tất cả những thứ kia, Người sẽ thêm cho anh em”. “Tìm Nước Thiên Chúa” nghĩa là sống một cuộc đời trong sáng, giúp cho tha nhân thấy sự hiện hữu của Thiên Chúa là xác thật. “Tìm đức công chính của Thiên Chúa” là chỉnh lại toàn bộ cuộc sống và con người của mình dưới cái nhìn của Thiên Chúa. Hãy suy tính về tương lai, gia đình và hoạt động tông đồ theo các tiêu chuẩn của Tin Mừng chứ không phải dưới sức ép của đua đòi trần thế.